

*Laurie
Frankel*

*Hüvasti
praeguseks*

Laurie Frankel
Goodbye for Now
2013

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata
on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Käesolev raamat on ilukirjanduslik. Nimed, tegelased, ärid, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumused on autori kujutlusvõime vili või kasutusel ilukirjanduslikus kontekstis. Sarnasus tegelike elavate või surnude isikute, sündmuste või asukohtadega on täielikult juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2012 by Laurie Frankel
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

B09332017
ISBN 978-9949-82-124-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu isale Dave Frankelile, kes programmeeris meie Commodore VIC-20 arvuti tõepoolest aritmeetilisi vigu tegema, et suurendada minu enesekindlust ja matemaatilisi oskusi (ainult üks neist toimis).

Ja minu emale Sue Frankelile, kes nimetab minu romaane suurteosteks ja kohtleb neid vastavalt.

I OSA

MEGARAKENDUS

Sam Elling täitis profili kohtinguteenuse veebilehel ega suutnud otsustada, kas nutta või naerda. Ühest küljest oli ta end just kirjeldanud „naerda armastava“ inimesena ja valinud vastuseks küsimusele „Kas oled matšo?“ kaheksa kümne punkti skaalal. Ent teisalt oli kogu protsess võrdlemisi frustreriv ja ta teadis, et keegi ei vali maskuliinsuse skaalal kunagi kaheksast madalamat väärtust. Sam püüdis mõelda välja viit asja, millela ta elada ei suudaks. Ta teadis, et paljud kohtingukütid kirjutavad ninakalt vastuseks: õhk, söök, vesi, peavari, lisaks midagi ebamääraselt naljakat. (Ta ise mõtles, et Šveitsi juust või siis D-vitamiin sobiks nimekirja hästi, kuigi Seattle'i elanikuna näis ta selleta suurepäraselt toime tulevat.) Ta võinuks valida ka tehnikafänni tee, loetledes: sülearvuti, teine sülearvuti, tahvelarvuti, juhtmevaba internet, iPhone, aga siis peaksid kõik teda arvutinohikuks. Tegelikult ta muidugi oligi arvutinohik, kuid seda polnud tarvis kõigile kohe kuulutada. Ta võinuks valida ka sentimentaalse suuna – vanemate raamitud pulmapilt, vanaisa õnnemünt, põhikoolis lavastatud „Grease'i“ muusikali kavaleht, vastuvõttu kinnitav kiri Massachusettsi tehnoloogiainstituudist, kõige esimene tüdrukult saadud kassett, aga see õnnestanuks tema väidetavat matšotaset. Valida võinuks ka laktoositee: jällegi Šveitsi juust (ilmselgelt oli tal seletamatu isu Šveitsi juustu järele) ja šokolaadijäätis, juustuvõie, Pagliacci pitsa ja ülisuur late. Samas ei olnud see ju tõsi. Ta võinuks nendeta elada, kuigi see elu ei oleks talle eriti meeldinud.

Lõppkokkuvõttes oli antud protsess kirjeldatav viie sõnaga: häiriv, nuuskiv, imal, piinlik ja lausmõttetu. Tal ei olnud ühtegi hobi,

sest ta töötas pidevalt ega leidnud seepärast tüdruksõpra. Kui ta ei oleks pidevalt tööd teinud (või ei oleks tarkvaraarendaja olnud ja seega töötanuks ka mõne naisega koos), siis oleks tal aega nimekirja sobivate hobide jaoks, aga samas ei oleks see siis enam vajalik, sest inimestega kohtumiseks ei vajaks ta netitutvusi. Jah, ta oli tõesti arvutinohik, aga samas pidas end targaks ja vaimukaks ning piisavalt ilusaks. Tal lihtsalt ei olnud viit hobi või viit humoorikat asja, milleta ta elada ei suudaks, või viit huvitavat eset öökapiil (aus vastus olnuks: pooltühi veeklaas, veerandtäis veeklaas, tühi veeklaas, kortsus kasutatud salvrätik, kortsus kasutatud salvrätik) või viit valgustavat tulevikulootust (seda kõike enam mitte kunagi teha, korrutatud viiega). Lisaks ei huvitanud teda kellegi teise loetletud hobid või elutähtsad asjad, öökapiinventuur või tulevikuunistused. Ta oli sarnastele tühistele küsimustele vastanud juba ühel teisel veebilehel, käinud kohtingutel ja näinud, millega kogu see jama lõpeb. See lõppes jamaga. Kui valisid võimalikult maalähedase kaaslaste (raamatud, kirjutusvahend, lugemislamp, kellradio, mobiiltelefon), siis oli tulemus igav. Kui valisid näiliselt ekstsentrilise (kollane müts, polaroidkaamera, vitamiinivesi, Gertrude Steini pilt, Esimees Mao plastkuju), siis oli tulemuseks tõeliselt ennast täis veidrik. Kui valisid *selle ühe*, kes näis ideaalsena („Sülearvuti ja ei midagi muud, sest rohkemat ma ei vaja“), siis oli tulemuseks arvutinohik, kes omas sedavõrd suurt sarnasust sinu ülikooliaegse toakaaslastega, et tekkis tahtmatult küsimus, kas viimane on sinu teadmata ehk soovaheutusoperatsiooni läbinud. Niisiis olid sunnitud valima igava, veidra või Trevor Andersoni vahel.

Viis asja, milleta Sam elada ei suutnud: sarkasm, narrimine, irvitamine, pilkamine, küünilisus.

Loomulikult ei olnud see kõik, sest vastasel juhul ei otsinuks ta internetist kohtingukaaslast. Ta vedelenuks rahulolevalt üksi mõnes keldrikorruse korteris (Xbox, Wii, PlayStation, viiekümne kahe tolline plasmateleer, mikrolaineahjus soojendatud *nacho*'d). Selle asemel asus ta taas otsingutele. Kas see siis ei tähendanud optimismi armastuse suhtes (lootus, rõõmsameelsus, soojus, lahkus, suudlused

enne uinumist)? Võib-olla tõesti, aga ankeeti sisestamiseks oli see kõik liiga imal.

Selle vastiku ankeedi probleem oli järgnev: asi polnud üksnes selles, et inimesed ei rääkinud tõtt – muidugi ei teinud nad seda –, vaid tegelikult puudus võimalus ausalt rääkida, isegi kui sa seda soovisid. Öökapiil paiknevad esemed ei kirjelda sinu hinge. Tulevikulootused ei ole võõra inimese ankeedil mõistetavad. „Palun täida lünk“-stiilis küsimused on lõbusad, aga ei viita mingil moel suhte pikaajalisele tulevikule. (Tegelikult ei ole need ka lõbusad.) Isegi kõige otsesemate küsimuste vastused ei anna lugejale vajalikku infot. Näiteks soovis Sam suhet naisega, kes oskaks ja tahaks süüa teha ning naudiks seda, aga põhjuseks ei tohtinud olla asjaolu, et naise näol on tegemist mingisuguse majapidamist haldava jumalannaga, kes nõuaks pidevalt ülimat puhtust (Sam ei olnud puhtusearmastaja), ning samas ei tohtinud naine arvata, et tema koht on kodus ja elu eesmärk mehe eest hoolitsemine (Sam oli feminist). Lisaks ei tohtinud naine olla üks nendest, kes sööb üksnes orgaanilisi, säästlikke, kohalikke, kemikaalivabu, ökoloogiliselt jätkusuutlikke, looduslikke, tooreid taimseid tooteid (vt ülalt viiteid Sami armastusele piimatoodete vastu). Põhjuseks pidi olema asjaolu, et Sam ei tee süüa, aga inimesed peavad sööma, ning tema võtaks enda kanda mõne teise majapidamistöö, nagu nõudepesu või rõivaste kokkupanemine või vannitoa koristamine. Ankeedis ei olnud selle kõige jaoks ruumi ega ka kohta märkida, et tema on mees, kes peab sääraseid detaile oluliseks.

Ometi on mehel vajadused. Ja mitte need vajadused, mis esimesena pähe torkavad. Tegelikult need ka, aga Sam mõtles esmajoones muule. Sam mõtles eelkõige sellele, et oleks tore reede õhtul kellegagi välja sööma minna ja koos laupäeva hommikul ärgata, minna muuseumi ja kinno ja teatrisse ja pidudele ja restorani ja pallimängudele ja pikale puhkusele nädalavahetustel, matkama, suusatama, vanematele külla, veinikoolitusele ja tööüritustele. Just see viimane oli Sami jaoks kõige tähtsam, sest ta töötas sellesamas internetikohtingufirmas, mille ankeet talle parajasti peavalu põhjustas.

Firmas töötas aga arvukalt peeni ja võimukaid inimesi – enamjaolt mehed –, kes saabusid koos arvukate peente ja võimukate inimesetega – enamjaolt naised –, arvukatele peentele ja võimukatele pidulikele üritustele. Samil ei olnud enne sellele töökohale asumist ühtegi lipsu, ta ei olnud peen ega võimukas ning arvas ikka, et töötamine arendajana kolme seinaga boksis, ümbritsetuna teistest veidrate matemaatikaviidetega T-särkidesse riietatud, Star Treki kujukesi ja seitsme küljega Rubiku kuubikuid fännavatest arendajatest, pidanuks teda säärasest tööstressist säästma. Aga advokaadid ja asepresidendid ja finantsjuhid ja VIP-id ja investorid torkasid kõikjal silma ning pealegi oli siiski tegemist interneti-kohtingufirmaga – üritustele üksi ilmumine oli karjäärile kahjulik. Sam veetis õhtud ebamugavas smokingus, tehes veidraid nalju oma veidratest vallalistest tarkvaraarendajatest kaaslastega, juues samal ajal tasuta viinakokteile ja muretsedes, et ei leia kunagi tõelist armastust.

Kui Holly Palentine Baltimore'i keskkoolis tema nohikufassaadi taga laheda isiksuse leidis ja nõustus temaga kooli lõpuballil tantsima ning end õhtusöögile ja kinno viia lubas ja seejärel sisustas tema õhtupoolikuid pärast kooli enda keldris amelemisega, siis arvas Sam, et abiellub kooliaegse kallimaga. Ta mäletas lähestikkultantsimist kevadbballil ja kujutluspilti oma pulmapäevast. Siis saatis tüdruk talle gaidilaagrist, kus ta nõustaja oli, kirja ja küsis, kas nad võiksid siiski sõpradeks jääda. Jääda? Sami arvates oli see iseenesestmõistetav. Massachusettsi tehnoloogiainstituudis õppimise ajal olid olnud õhtused kohtingud ühikas, temaga pidudel flirtinud tüdrukud, kõrvuni armumine Short Through the Heart baaridaami (kuigi ta isegi ei proovinud neiuga rääkida) ning poolteist aastat kestnud tõeliselt täiskasvanulik suhe Della Bassette'iga, kes seejärel ülikooli lõpetas ja kolmeks aastaks vabatahtlikuna Zimbabwe suundus, ja teine poolteist aastat ehtsat tulikuuma kihlasõrmusele viitavat suhet Jenny O'Dowdiga, kes Sami tõepoolest armastas ja soovis temaga terve elu veeta, kuid sattus kogemata semester enne lõpetamist tema toakaaslasega voodit jagama. Kaks korda. Seejärel proovis Sam üksi olla, kuna nii oli tema hinge purustamine ning